

Foto: Jakub Holman

Proběhla III. Národní pouť za hospice

Poutní místo Lomec, mezi lidmi známý spíše jako Lomeček, je malá barokní perla v jižních Čechách.

Vysoký kostelík uprostřed lesa nijak nevévodí místní krajiny a zůstává tak skryt zrakům z dálky. Snadno ho tedy můžete minout bez povšimnutí. Přesto je nejpopulárnějším poutním místem tohoto kraje. Původ kostelíka se traduje k cestě hraběte Karla Buquoye po moři do Španělska, kdy loď zastihla prudká bouře. Hrabě slíbil Bohu a Panně Marii, že pokud přežijí, vystaví na svém panství kostel s milost-

nou soškou Panny Marie, ke které se rovněž váže další příběh o zázračném uzdravení.

A právě zde se 30. dubna 2022 sešli na III. Národní pouti za hospice jejich zástupci, příznivci a přátelé, aby pro hospicové poslání vyprosili Boží pomoc a ochranu anebo prostě jen nabrali na tomto krásném místě sil. Vždyť i hospice samotné jsou takovými lodkami na rozbouřeném moři naší společnosti. Pout' proto začala přednáškou o poslání hospiců v dnešním světě. O kultuře života, o lidskosti zdravotnické péče, o nekonečné důstojnosti každého pa-

cienta. Přednášku, ve které přítomným sdělovali své bohaté zkušenosti z hospicové praxe, měli Robert Huneš, prezident APHPP a ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna a Jana Sieberová, zakladatelka Domácího hospice Duha a autorka několika knih o hospicové péči. Protože se účastníků pouti sešlo nad kapacitu kostela, konala se následně mše svatá u krytého venkovního oltáře. Hlavním celebrantem byl pomocný pražský biskup Mons. Zdenek Wasserbauer.

(red)

Slovo prezidenta APHPP

Milí kolegové a duše spřízněné! Je mi blízky zakladatel Světového dne malomocných (připomínali jsme si 31. 1.) Raoul Follereau (1903–1977). Málo známá, o to však pozoruhodnější osobnost. Obhajoval krásy a obohacení vlastního života, pokud dokážeme žít pro druhé. Zároveň otevřeně vystupoval proti konzumu a zbožštění peněz, které zatvrzují lidská srdce. Již v 17 letech napsal Knihu lásky, svoji nejznámější publikaci. Vyjadřuje v ní vlastní hodnoty a pohled na svět. Mj. píše: „Jediný prostředek, jak si zajistit štěstí, je myslet výhradně na štěstí druhého.“ Na konci svého pozemského života uvažuje obdobně: „Není těžké umírat. Alespoň

jsem si jistý, nebo téměř jistý, že pro mě nebude žalostné umírat. Udělal jsem, co jsem mohl. Bůh mi dal velký

dar – povolání zajímat se o malomocné, a já jsem se snažil udělat to, co bylo v mých silách. Bylo by bývalo zapotřebí mnohem víc! Vím to velmi dobře, ale udělal jsem, co jsem mohl. Žiji v pokoji, neboť Bůh je Dobro bez hranic.“ Raoul Follereau prožil naplněný život, jehož mottem by mohla být jeho vlastní slova, která pronesl již ve svých 15 letech: „Žít znamená pomáhat druhým žít. Být šťastným znamená dělat lidi šťastnými.“ Tak at' je nám všem tento sympatický Francouz vzorem a povzbuzením i v naší nelehké práci. K tomu jsem si dovolil volně přeložit jeho lyrické vyznání.

Váš Robert Huneš

Úsměv nic nestojí, ale dává hodně. Obohacuje ty, kteří ho přijímají a nechudnou ti, kteří jej dávají. Trvá jen chvíli, ale jeho paměť bývá věčná. Nikdo není dost bohatý, aby se bez něj obešel. Nikdo není tak chudý, aby si jej nezasloužil. Je zdrojem štěstí, povzbuzuje tvořivost. Je něžným znamením přátelství. Úsměv dopřává odpočinku unaveným, dodává odvalu zraněným. Nekoupíte si jej, nepůjčíte, ani jej nelze ukrást. Neboť získá hodnotu, až když jej darujete. Až někdy potkáte člověka, který nezná úsměv ve své tváři, buďte štedří a nabídněte mu ten svůj... Nikdo nepotřebuje úsměv tolik než ten, kdo jej neumí dávat druhým.

(Raoul Follereau)

Krátké zprávy

KAPLIČKA HOSPICE DOBRÉHO PASTÝŘE V NOVÉM REŽIMU PRO VEŘEJNOST

➤ Vážení farníci, pandemie koronaviru přinesla do našich životů spoustu změn, některé přechodného rázu, jiné trvalého. Věříme, že omezená dostupnost kapličky Dobrého pastýře pro veřejnost bude patřit mezi změny přechodné. Vzhledem k jejímu umístění v srdci zdravotnického zařízení a přirozenému respektu, který zde vůči případné další vlně Covidu přetrvává, si Vás dovoluujeme požádat, aby vaše kroky za pravidelnými bohoslužbami nadále vedly do kostelů v nejbližším okolí Čerčan. Nemáte-li možnost vzdálené farnosti ze zdravotních důvodů nebo jiných vážných důvodů pravidelně navštěvovat, návštěvu bohoslužeb v kapli Dobrého pastýře Vám umožníme. Bohoslužby probíhají pravidelně ve středu od 16:00 h a každou sobotu od 17:00 h.

V případě otázek se obraťte na otce Ondřeje Kapsného.

BENEFIČNÍ PŘEDSTAVENÍ NA PODPORU HOSPICE V MOSTĚ

➤ Hospic v Mostě děkuje panu Petru Rychlému a Divadlu Most potažmo jeho řediteli, panu Václavu Hofmannovi, za uspořádání benefičního představení na podporu Hospice v Mostě, které vyneslo krásných 78 500 Kč a panu Arnoštu Kopeckému za finanční příspěvek k představení ve výši 10 000 Kč. Celková částka 88 500 Kč bude použita na nákup léků tisícůch bolest u nevyčísitelné nemocných pacientů.

NOVÁ PORADNA PRO PEČUJÍCÍ

➤ Diakonie Valašské Meziříčí představila novou Poradnu pro pečující. Na poradnu se mohou obrátit ti, kteří potřebují průvodce v péči o nemocného, jak vše zvládnout nebo jak se na tuto péči připravit. (red)

Zvířecí návštěvy pro seniory

V rámci projektu „Zvířecí návštěvy pro seniory“ jsme dne 9. května přivítali v zahradě hospice CITADELA první letošní návštěvu ze statku, která se nesla v duchu „Jara na salaši“.

Přijela potěšit naše klienty, o které se v Diakonii Valašské Meziříčí staráme, Venkovská škola Bludička, z.s. Naši klienti strávili příjemné dopoledne v přítomnosti oveček, které si mohli

pohládit, vyzkoušeli si práci s vlnou, dozvěděli se vše o salašnickém chovu ovcí a v neposlední řadě si mohli vyzkoušet předměty, které se k tradičnímu chovu používají. Mnozí si tak zavzpomínali na své mládí, kdy byl chov ovcí běžnou součástí jejich života na Valašsku.

Zvířecí návštěvy seniorů ve valašskomeziříčské Diakonii probíhají za pomoci Nadačního fondu Českého rozhlasu ze sbírky Ježíškova vnučata.

Díky této podpoře budou v průběhu letošního roku navštěvovat naše klienty nejenom zvířata ze statku, ale také canisterapeutičtí psi. Programy canisterapie jsou u seniorů realizovány v průběhu celého roku. S ohledem na zdravotní stav klientů probíhají návštěvy pejsků individuálně nebo skupinově. Další návštěva ze salaše proběhne v létě, zimní návštěvou si připomene betlémskou stáj.

(cit)

Foto: archiv CITADELA

Vzdělávání jako další součást naší organizace

Vzdělávací institut Prachatice, o.p.s. (dále jen VIP) zahájil svoji činnost na podzim roku 2013, kdy navázal na dlouholeté působení Vzdělávacího centra při Hospici sv. Jana N. Neumanna.

Aby byl důvod vzniku VIP pochopitelný, je nutné se v čase vrátit dále než k jeho roku vzniku. V době, kdy v Prachaticích vznikl lůžkový hospic (rok 2005), byla hospicová péče v Jihočeském kraji takřkajíc v plenkách. Bylo tedy potřeba myšlenky a ideje hospicového hnutí předávat laikům i odborníkům, stejně jako bořit mýty a získávat příznivce. Proto tehdy jako součást Hospice sv. Jana N. Neumanna vzniklo Vzdělávací

centrum, jehož cílem bylo pořádat kurzy, vzdělávací akce či konference zaměřené na oblast hospicové péče. Když následně v roce 2012 vznikla v rámci Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s. nová sociální služba – domov se zvláštním režimem (Domov Matky Vojtěchy), vzdělávací aktivity se rozšířily i na problematiku demencí. V roce 2013 došlo ke zmiňovanému oddělení Centra a vzniku samostatné obecně prospěšné společnosti. Zakladatelem VIP se, logicky, stal Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s. V současné době nabízí VIP řadu akreditovaných vzdělávacích programů, podílí se na realizaci konference Den hospicové péče, pořádá Den s Alzheimerovou nemocí a zajišťuje další vzdělávací

akce. Největší zájem v naší nabídce je aktuálně o kurzy Péče o doprovázející a pozůstalé, Využití hospicových přístupů, Péče o umírajícího a tělo zemřelého a také Regenerace pracovních sil. Zvláštní položkou ve výčtu vzdělávacích akcí jsou aktivity, které VIP plní jako servisní vzdělávací organizace pro Hospic sv. Jana N. Neumanna, o.p.s., kdy VIP funguje ve dvou směrech. Směrem dovnitř zajišťuje vzdělávání pro zaměstnance mateřské o.p.s.. V opačném směru zabezpečuje exkurze, stáže a odborné praxe zájemcům o hospicovou myšlenku a problematiku demencí.

Šárka Pechková

Ošetřovatelka s inventárním číslem 6

Po mnoha letech láskyplné péče o svěřené nemocné odchází na odpočinek vynikající ošetřovatelka v Hospici Anežky České paní Marta Špuláková.

Děkujeme jí za milý kolegiální vztah k nám spolupracovníkům, ale především za příklad vlídnosti, dobroty a skromnosti. Za hřejivé úsměvy, uklidňující slova a tisíce pohlazení, kterými se našim pacientům snažila odlehčit těžké břímě nemoci a usnadňovat jim tak poslední chvíle jejich pozemského putování.

V roce 2021 sepsala své zkušenosti z hospicové péče do krátkého článku. Se svolením si dovoluujeme uveřejnit její slova:

► OŠETŘOVATELKA S INVENTÁRNÍM ČÍSLEM 6

V hospici pracuji od jeho otevření. Na otázku, jak dlouho už pracuji v hospici, s oblibou odpovídám, že jsem již inventář. Při každoroční inventuře mě najdou zase na stejném místě, na stejné pozici ošetřovatelky.

Měla jsem už na základce touhu pracovat ve zdravotnictví, snad k tomu přispěla skutečnost, že se moje maminka starala o babičku s roztroušenou sklerózou, byla s ní doma a my jsme

díky tomu měli krásné dětství. Přijetím do první hospicové party u mě došlo k naplnění a nasměrování další životní dráhy.

Práce mě naplňuje, těší, nezklamala mé očekávání, nenaplnila mé obavy, je pestrá, veselá i smutná, díky ní jsme trochu jako děti – pláčeme i smějeme se, utěšujeme a jsme těšeni, pohladíme a jsme pohlazení, ale stejně rychle jsme posláni do určitých mezí a často ještě dál, kde slušná slova nestačí.

Není třeba andělských slov, ale naslouchání, lépe mlčet, než slibovat

nesplnitelné. Přiznat, že na otázku neznám odpověď. Pacient cítí, že je čas na rekapitulaci života, vztahů s rodinou a blízkými. Nepokazme si tyto chvíle určené k upřímnosti, odpuštění, smíření, objetí, poplakání, klidnému pobytí a propuštění do lepšího života.

Přízně si, že kromě lidského nemalého snažení HOSPIC stojí na pomoci a požehnání shůry.

Naše práce by nebyla nic platná, ne-realizovatelná bez soudržného kolektivu se shodnou ideou. I když šlapeme různými cestami k jejímu naplnění, musíme mít jeden v druhém oporu, důvěru, pomoc. Jsme svým povoláním poznamenáni.

Čím déle pracuji v hospici, tím větším tajemstvím pro mě je, kdy je člověk odvolán ze života a proč právě tímto způsobem. Myslím si, že na toto PROČ dostaneme odpověď opravdu až na věčnosti.

Žijme a radujme se už teď a tady z každého darovaného dne, ze všech událostí, co nám přinese. I když jsme už o něco přišli, zrekapitulujeme situaci z pohledu toho, co nám ještě všechno zbylo, o čem bychom mohli přijít, ale máme to.

Hodně radosti a úspěchu při nacházení přeje ošetřovatelka s inventárním číslem 6.

Marta Špuláková

Foto: archiv Hospice Anežky České

Hospicová pouť „naruby“ aneb návrat k tradicím

Dny matek, otců i dětí, jakožto i další více či méně neobyčejné dny proběhly v roce 2020 a 2021 ve zcela jiném duchu, smutně a v obavách z řádící koronavirové pandemie bez Poutí a dalších společenských či komunitních akcí. Návrat k jejich pořádání po tak dlouhé době v atmosféře za rohem zuřící války a nastupující ekonomické krize byl a je pro útlý pořadatelský hospicový tým velkým otazníkem a výzvou zároveň. Přijdou lidé? Vyjde počasí? Zvládneme to?

Rok 2022, neděle 8. května, Den matek. Plné atrium o úvodní ekumenické bohoslužbě a následně hlava na hlavě v zahradě během vystoupení dětí z místní MŠ věštily hojnou účast. Během dne pak proudily hospicovým areálem stovky návštěvníků. Jako za starých časů. Většina z nich se oblékla adekvátně letošnímu tématu Poutě „naruby“. Někteří měli šaty obrácené kapsami a cedulkami ven, jiní spodní prádlo navrchu, vrchní prádlo vespod, další knírek na čele a prsa na zádech, potkali jsme muže v sukni, ženu v mužském pyžamu... V soutěžních disciplínách se couvalo, malovalo poslepu, závodilo s koněm na zádech, cítilo, hmatlo, čichalo, skákalo, kroutilo, zpívalo. Loutkové divadlo Štěpána

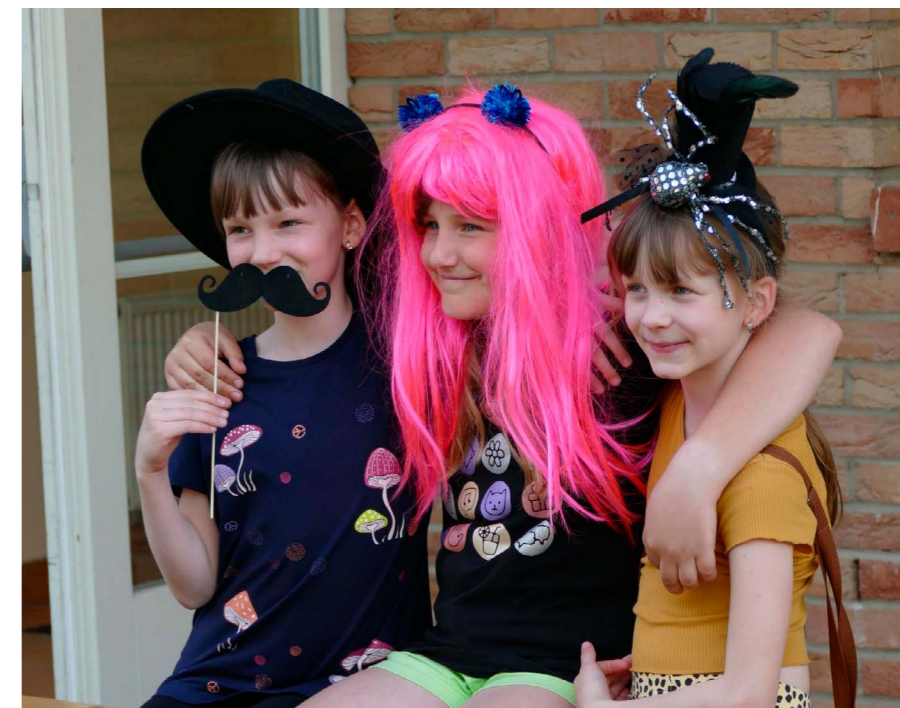

Foto: archiv Hospice Dobrého Pastýře

Volného zahrálo dětem popletenou pohádku o Červené Karkulce naruby a sami o sobě vždy a za každých okolností popletení zdravotní klauni letošní Poutě v Hospici Dobrého Pastýře svým milým vystoupením ukončili. Odpoledním skotačením rozjařené děti a rodiče s poťouchlým výrazem pramenicím z vědomí, že jejich znavené ratolesti půjdou ten den brzy spát, nám věnovali při odchodu vděčný úsměv. Největší

odměnu, jakou si za organizaci takové akce můžeme přát.

Třiletý turbulentní odstup mezi dvěma Dny matek a dvěma Poutěmi velmi změnil naši společnost. Mnozí se ocitli v obtížné životní situaci s nahodaným optimismem a vadnoucí nadějí. Proto je návrat k tradicím tak důležitý. Děkujeme, že jste byli s námi.

Jana Vernerová

Hospic svatého Lazara rozšířil služby o domácí hospicovou péči

Hospic svatého Lazara rozšířil od ledna 2022 své služby o domácí hospicovou péči na území města Plzně a přilehlých obcí. Nevléčitelně nemocný člověk tak může důstojně prožít své poslední dny doma v kruhu svých blízkých. Za pouhé první dva týdny fungování domácího hospice projevilo o jeho služby zájem více než 15 rodin, z nichž byla většina do péče i přijata.

Jak vysvětluje hlavní lékař domácího hospice Radovan Kunc: „Podstatou péče je umožnit nevléčitelně nemocným lidem žít v posledních dnech, týdnech, případně měsících svého života tak, jak si přejí, bez zbytečného utrpení a strádání. Věříme, že naše odborná pomoc pacientovi i jeho blízkým vede k těmto cílům.“

„Rodině pomůžeme získat příspěvek na péči, k dispozici je také naše

půjčovna kompenzačních pomůcek. Služby domácího hospice poskytujeme v okruhu 30 km od našeho sídla, pokud nám kapacity dovolí, jsme k dispozici i na větší vzdálenost. Naše profesionální podpora vedená s respektem k hodnotám a přáním pacienta pomáhá vracet umírání tam, kam přirozeně patří – domů,“ upřesnila Markéta Karpíšková, vrchní sestra domácího hospice.

Jiřina Helíšková

Pochopila jsem, že je to jen odchod domů

S Hospicem Dobrého Pastýře mě spojuje mnoho smutného, ale i mnoho dobrého a srdečného. Je místem, ve kterém se nikdy neubráním slzám, a zároveň cítím klid a vděčnost.

Když mi byl v září 2020 zakázán přístup do Motolské nemocnice, kde ležela moje milovaná maminka s velmi těžkým onemocněním mozku, byla jsem zoufalá. Zákaz byl zapříčiněn situací kolem covidu a mně nezbyvalo nic jiného než zákaz respektovat a zařadit se tak do řady lidí, kteří se nemohli se svými blízkými obejmout ani vidět. S maminkou, jsem nemohla být ani v telefonickém kontaktu, neboť u ní probíhaly velmi silné epileptické záchvaty a její orientace a kognitivní funkce se každým dnem prudce zhoršovaly. Vrátilo se totiž její starší onemocnění mozku. Byla jsem v každodenním spojení s paní doktorkou, situaci jsem nesla velmi těžce a nepomáhalo tomu ani to, že jsem na druhém konci Prahy pečovala o další mou životní lásku – mého tatínka. Ten na tom nebyl moc dobře psychicky, trápila ho situace kolem maminky. Nechápal, že s ní nemůže mluvit, nechápal, proč mu nezavolá, nechtěl to přijmout. Navíc se mu začala zhoršovat koordinace pohybu. V prosinci se po těžkém pádu v bytě dostal do Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského a po dvou týdnech se mi podařilo umístit ho do Motolské nemocnice o patro níž, než kde ležela maminka. Po několika týdnech se mohli potkat a tatínek pochopil, proč maminka nevolá. Maminka byla ve stavu, kdy nepoznávala své okolí ani své blízké, nemluvila a pouze ležela. Stále mi nebylo umožněno ji vidět a tentokrát se k tomuto připojila nemožnost navštívit i tatínka. Až v dubnu přišel zvrát. Stav maminky se začal zhoršovat a moje psychika už byla extrémně oslabená. Paní doktorka mi tenkrát poradila, abych se pokusila maminku umístit v nějakém hospici, jelikož k pacientům v terminálním stádiu

Foto: archiv Hospice Dobrého Pastýře

jsou jejich blízcí pouštění. Neváhala jsem ani minutu a začala pátrat po internetu, kam bych mohla maminku co nejrychleji umístit. Vzhledem k mému vztahu s dlouholetým kamarádem z Čerčan, který navíc bydlel ulici pod Hospicem Dobrého Pastýře, jsem věděla, že právě zde je nějaké „úžasné místo“.

► NA TVÁŘI MĚL LEHKÝ ÚSMĚV

Ještě tentýž den jsem se spojila s paní ředitelkou a požádala jsem oficiálně o možnost umístění. Paní ředitelka celou situaci pochopila a vyhověla mi neuvěřitelně rychle. Během několika málo dní ležela maminka v Čerčanech a já ji konečně viděla. Bylo to neuvěřitelné a dojemné. Mamince se rozsvítily oči, snažila se mluvit. Během měsíce se podařilo umístit tamtéž i tatínka, který chtěl za maminkou jako její doprovod, aby nebyla na své „cestě domů“ sama. Prožila jsem s nimi několik úžasných návštěv, které samozřejmě nebyly snadné a lehké. Zdravotní stav se zhoršoval, šel ke konci a smíření s touto skutečností pro mě nebylo snadné. V červnu, po pár dnech držení za ruku, hlazení po tváři, děkování, pusinkování, několika šálkách kávy s vaječným koňakem a dvou třetinových Plzní, odešel můj

tatínek. Bylo mi umožněno se s ním plně rozloučit, prožít vše naplno, pobýt s ním už jen v tichu, kdy už byl na druhém břehu. Byl krásný a klidný, na tváři měl lehký úsměv. Bylo to těžké a krásné zároveň. Se smrtí jsem se ve svém životě již setkala. Oscillovala mým životem od dětství. Ale takto „přímo“ se mě dotkla poprvé. Vyvolala mnoho slz. Ale díky těsnému kontaktu, který mi byl umožněn hospicem, jsem smrt vlastně prožila i s určitým klidem, nepřipustila jsem si mít z ní strach. Pochopila jsem, že je to jen odchod domů. Do lásky.

► UŽ TED PŘEMÝŠLÍM, JAK DÁL POMOCI

V říjnu téhož roku, jen čtyři měsíce poté, přišel můj tatínek políbit maminku na čelo a odvedl si ji za sebou, na druhý břeh. Dostalo se mi velké podpory sestřiček i všech, kteří na tomto místě pečují. Nesetkala jsem se nikdy s nějakou neochotou. Všem patří můj obrovský dík. S hospicem se nějak nedokážu rozloučit. Určitě to souvisí s pocitem, že pokud budu nějak „ve spojení“, budu mít pocit, že tu rodiče stále jsou. K místu i lidem tady mě pojí velmi srdečný vztah. Není možné pro mě existovat bez tohoto místa. Na Vánoce jsme automaticky se synem přinesli sestřičkám vánoční cukroví a budu v tom pokračovat. Potřebuji tuto novou, vánoční tradici. Během vánočních svátků jsem založila na sociálních sítích skupinu „Láskomat – Jílové u Prahy“ s úmyslem také „nějak – jakkoliv“ pomáhat. První společnou akci sousedů v Jílovém a okolí, byla sbírka výtvarných potřeb pro dílnu Hospice. Čtvrtky, fixy, pastelky, lepidla, nůžky, krepový papír, jarní šablony a barvičky na textil. Chtěla jsem, aby odcházení babiček a dědečků v Hospici Dobrý pastýř bylo barevné a o trochu veselejší. Už teď přemýšlím, jak dál pomoci. Třeba i jen tím, že přijdu a budu tam...

Srdečně I. N.

Hledáme cesty k příznivcům našeho hospice

Hospic sv. Alžběty o.p.s. zaznamenal za poslední dva roky velký pokrok. Rozsáhlou rekonstrukcí a dostavbou severního křídla areálu vznikl prostor pro bytovou odlehčovací službu. Prostředky na dofinancování této mnohamilionové investice i na provoz hledá hospic různými způsoby. Letos pořádá již po páté Běh pro Hospic sv. Alžběty, který se uskuteční v sobotu 18. června od 10 hodin. Na bližší informace jsme se zeptali ředitele MUDr. Josefa Drbala, který působí v oblasti paliativní medicíny mnoho let.

► Jaké poselství má Běh pro Hospic sv. Alžběty?

Domnívám se, že v naší společnosti bychom neměli tematiku konce lidského života odsouvat do nějaké „zavřené komnaty“, ale naopak bychom se s ní měli umět rozumně vyrovnat – tedy počítat s tím, že jednou zemřeme. Je nutné systematicky budovat zázemí pro to, aby každý člověk mohl dožít v důstojných podmínkách a měl k dispozici potřebné zdravotní a sociální služby. A právě Běh pro hospic je jednou z aktivit, která na tuto myšlenku reaguje, snaží se ji nenásilnou formou oživit mezi záplavou nejrůznějších jiných témat a vybičnout k zamyšlení nad smyslem a naplněním života každého z nás.

► Můžete blíže popsat služby, které aktuálně Hospic sv. Alžběty poskytuje?

V loňském roce bylo završeno úsilí o naplnění dlouhodobé vize vytvořit v Brně tzv. komplexní hospic, tedy

Foto: archiv Hospic sv. Alžběty

soustředit pod jednou střechou zdravotní a sociální služby, které jsou potřebné pro nemocné v závěru jejich života, respektive pro ty, kteří o ně pečují v přirozeném, domácím prostředí. Dokončením rozsáhlé rekonstrukce a dostavby jednoho křídla kláštera alžbětinek, kde hospic sídlí, se podařilo zajistit zázemí zejména pro tzv. bytovou odlehčovací službu, která umožňuje poskytnout dočasné ubytování a péči pro ty, o které se starají doma jejich blízcí. Hospic tak nyní poskytuje lůžkovou a domácí hospicovou péči, ambulanci paliativní medicíny, odborné sociální poradenství, terénní a bytovou odlehčovací službu a půjčovnu pomůcek.

► Proč by měli lidé podporovat Hospic sv. Alžběty nebo hospice obecně?

Financování hospicové péče není jednoduchou záležitostí – v reálných podmínkách je třeba kromě

standardních příjmů od zdravotních pojišťoven, poskytovatelů nejrůznějších účelových dotací zajistit i privátní zdroje sponzorů, fyzických dárců apod., aby byla každoroční ekonomická bilance vyrovnaná. K tomu ještě musíme zajistit mnohamilionový finanční rámec na dofinancování zmíněné investice. Tedy to je důvod, proč hledáme cesty k příznivcům našeho hospice, abychom společnými silami zajistili co nejvyšší péči o tyto nemocné a umírající. A všem, kteří jakýmkoliv způsobem pomáhají rozvíjet danou péči, patří velký dík a vděčnost – dobrovolníkům, dárcům finančních a materiálních prostředků, těm, kteří pomohou něco dobrého zprostředkovat, poradí, přijdou s nějakým dobrým podnětem. Jsem přesvědčen, že každá taková šlechetná aktivita se dotýčným nějakým jiným způsobem vrátí.

Beatrix Křížová

CHCETE SE BĚHU PRO HOSPIC SV. ALŽBĚTY ZÚČASTNIT?

Zaregistrujte se prosím na www.behprohospic-brno.cz.

Běh je určen pro všechny věkové i výkonnostní kategorie, odstartuje i skončí v hospici (Kamenná 36, Brno). K dispozici budou tři různé dlouhé trasy. Trasu je možné i projít, čas se nebude měřit. Výtěžek ze startovního je určen pro potřeby hospice. Všechny potřebné informace o hospici naleznete na www.hospicbrno.cz, číslo našeho dárcovského účtu je **2200422047/2010**. DĚKUJEME ZA JAKOUKOLI FORMU PODPORY!

BĚH PRO HOSPIC sv. Alžběty

benefiční
běžecký
happening

start i cíl v hospici,
Kamenná 36, Brno

0,6 km | 5,7 km | 11,4 km

18. června 2022 v 10:00

registrace: behprohospic-brno.cz

Akci pořádá Hospic sv. Alžběty o.p.s. pod záštitou primátorky města Brna
JUDr. Markéty Vaňkové.

Konání akce umožnil podnik Lesy ČR, s.p. a Lesy města Brna, a.s.

//////// Běhy
pro hospice

Diakonie Valašské Meziříčí ve spolupráci s Východomoravským seniorátem
a s Farními sbory ČCE ve Valašském Meziříčí, Velké Lhotě a Stříteži nad Bečvou Vas zvou na

DEN DIAKONIE | 19. 6. 2022

ZAHRADA HOSPICE CITADELA

Program:

- 10:00 Bohoslužba se slavnostním pověřováním nových zaměstnanců
- 11:00 Zahradní slavnost s canisterapeutickým programem pro děti
- 13:30 Koncert písničkáře Pavla Helana
vstupné dobrovolné

Doprovodný program:

Tvořivá dílna perličkování, fotokoutek, skákací hrad.

Občerstvení zajištěno. V případě nepříznivého počasí se akce uskuteční ve vnitřních prostorách hospice CITADELA.

www.diakoniev.cz

2. POCHOD PRO HOSPIC

11. 6. 2022

Start z parkoviště č.4 v Rokytnici nad Jizerou
(prezence a start kdykoliv od 8:00 do 10:00).

Srdečně zveme všechny věkové kategorie na další ročník pochodu na podporu domácí hospicové péče (nejen) v Krkonoších.

Velký okruh (19 km)

Rokytnice n/Jiz.-Studenov-Ručičky-Dvoračky-
Stráž

Malý okruh (11 km)

Rokytnice n/Jiz.-Studenov-Ručičky-Dvoračky-
Huťský vodopád

Rodinný okruh (6 km)

Rokytnice n/Jiz.-Horní Ves (vhodné pro rodiny
s kočárky, ZTP aj.)

Registrace a další informace na www.hospic-horice.cz